

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562083936/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

III

Wirbelnd steigt des Rauchs Seele durch der Mauern Riss
empor,
Und der Schreckensruf um Hülfe geht in das entsetzte Ohr.
Gaudy's »Kaiserlieder.«

Det var Nat, da *Christian* igjen vaagnede; et forunderligt rødt Søjær, som det i Lysthuset gjennem det færvæde Glas, oplyste Stuen. Han stak Hovedet ud af Sengen. Ja, Vinduesruderne havde samme Ildfarve, Himlen denne brændende Gløds, den mørke Poppel syntes at gløde. Det var en heel Fornøielse at gjensee denne Ildpragt.

Da hørtes udenfor pludseligt Skrig, Forældrene sprang op, Brandraabet lød. Jødens hele Huus stod i Lue; en Regn af Ildfunker styrtede ned i Nabogaarden; Himlen skinnede rød, Luen slog i sælsomme Tunger høit iveiret. *Maria* overgav Drengen til Gjenboens og samlede i Hast de bedste Stykker af Bohavet, som hun vilde have sikkert, thi Ilden havde allerede tændt an i Sidehuset, paa hvis Tag Storkerøden stod.

Den gamle Jøde havde sit Soveværelse paa Qvisten ud til Haven, men han sov endnu, medens Flammen omspændte ham i det røde Dødsnat. Med Øxen i Haanden brød Skrædderen Hul i Muren ind til Haven og gik med nogle Naboer derigjennem. Her var varmt som i en Ovn, dog Luftningen forte Gnisterne hen over deres Hoveder.

Endnu lød ingen Brandklokke fra Taarnet, Vægterne skrege, men deres Pibe hørte man ikke; den Ene havde ladet sin ligge hjemme, da den jo aldrig blev brugt, den Anden havde nok sin med, men da han blæste i den, havde den, som han sagde, »tabt Veiret.«

Døren blev brudt op. Ingen Sjæl viste sig endnu, da klingrede pludselig en Vinduesrude, en Kat, vild og skrigende, banede sig Vej ud, foer op af et Træ og forsvandt paa Sidehuset.

Tre Mennesker vare derinde, vidste man, den gamle Jøde, med sin lille Datterdatter *Naomi*, – de To udgjorde Herskabet; den gamle *Jøel*, Schakkerjøden, som de kaldte ham, var hele Tyendet, vel havde de